

[Handelsministeren.]

med en meget kneben Majoritet baade i Folketinget og i Landstinget. Ved det derefter afholdte Folketingsvalg kunde det ogsaa med afgjort Vished konstateres, at Befolkningens Flertal var imod Loven, saaledes som den var vedtaget. Under Behandlingen i Rigsdagen blev der fra mange Sider rejst meget vægtige Indvendinger mod Lovforslaget; det blev betegnet som et Forslag, der var rettet mod enkelte Dele af Befolkningen. Det blev fra forskellige Sider hævdet, at Lovforslaget var lidet fyldestgørende og i Virkeligheden overlod Spørgsmaal, der kunde blive rejst i Henhold til Loven, til Domstolenes Afgørelse, uden at der var nogen egentlig konkret Lovhjemmel for Bedømmelsen. Jeg henviser i denne Henseende til „Socialt Tidsskrift“, 3die Aargang Nr. 2, for Februar Maaned 1927, i hvilket Højesteretsdommer, Dr. jur. Troels G. Jørgensen advarer mod Love af den Art, her var Tale om.

Forslaget var den 19. Januar 1927 blevet fremsat i Folketinget. Det var, som det den Gang forelaa, uklart, og det blev endnu mere uklart affattet ved den endelige Vedtagelse. Man overlod Forstaaelsen af Loven til Domstolene. Det var heroverfor, at Højesteretsdommer Troels Jørgensen udtalte sig. Han sagde:

„Domstolenes Kald er ikke at give Lovene, men at anvende dem. Befolkningens Syn paa Domstolene er bestemt ved denne Opfattelse af deres Gerning, men denne Opfattelse bliver paa en skadelig Maade forrykket, naar Domstolene paa et enkelt tilmed socialt ømtaaleligt Punkt bliver udrustet med egentlig disponerende Myndighed.“

Det var altsaa en klar Udtalelse mod Lovforslaget, som det forelaa i 1927. Og med god Grund protesterede ogsaa Arbejderklassen mod Lovforslaget og gav det enstemmig det Skudsmaal, at der her var Tale om en Klasselovgivning, der først og fremmest var vendt imod Landarbejderne, de daarligst stillede Arbejdere i Danmark.

Men Loven kunde ogsaa ramme andre Dele af Befolkningen, Smede, Hjulmagere og andre næringsdrivende, ikke mindst ude paa Landet. Disse har da ogsaa protesteret mod Lovforslaget, da det var til Behandling, og de har nu for ganske nylig gennem deres Organisationer henvendt sig til Handelsministeriet med en Anmodning til Handelsministeren om at søge den vedtagne Lov ophævet. I en Henvendelse, dateret 17. September 1929, skriver flere Organisationer:

„Undertegnede Repræsentanter for ca. 15 000 Haandværkere paa Landet og en Del Købstæder og disses faglige Organisationer tillader sig herved at anmode den højtærede Handelsminister om at søge Loven om „Arbejds- og Erhvervsfrihed“ ophævet.“

Man henviser til, at man har foretaget en Undersøgelse, der godtgør, at de paagældende Haandværkere, som føler sig truet af Loven, kun har en meget ringe Aarsindtægt. Gennem en 3-aarig Periode har man faaet konstateret, at den ligger fra 1 500 til 2 500 Kr. aarlig. Henvendelsen til Ministeren slutter med følgende Udtalelse:

„Siden Lovens Vedtagelse har vore Organisationer hver for sig haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med Lovens Indhold og Omfang med det Resultat, at der overalt er vedtaget enstemmige Protester mod Loven og Krav om, at Loven snarest mulig bliver ophævet.“

Den er undertegnet af „Hovedorganisationen af Mesterforeninger i Byggefagene i Danmark“, „Centralforeningen af Skrædermestre paa Landet i Danmark“, „Sammenslutningen af Hjul- og Karetmagere i Danmark“ og „Jyllands og Østifternes samvirkende Smedemesterforeninger“.

Efter hvad jeg her har oplyst, forekommer det mig, at jeg med god Grund kan sige, at jeg har Tilslutning i den overvejende Del af Befolkningen til at fremsætte et Forslag til Ophævelse af Loven, og dette sker herved. Jeg anbefaler det høje Tings Medlemmer at stemme for det af mig her for Folketinget indbragte Lovforslag.

Socialministeren (Steincke): Jeg har herved den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring* til at afløse Loven af 1. Juli 1927, ændret ved Lov af 9. November 1928, hvilken Lov foreslaas ophævet. Da jeg ved Regeringsskiftet i Foraaret fik overdraget Socialministeriet i dettes ændrede og udvidede Skikkelse, hvorefter bl. a. den samlede Socialforsikrings- og Forsørgelseslovgivning henlagdes under dette Ministerium, fik jeg bl. a. til Opgave at søge at udarbejde Forslag til en samlet Revision af denne Lovgivning, samtidig med en Forenkling og Genopbygning af den. Paa Grund af denne Opgaves Omfang og det overvældende Stof maatte Arbejdet selvfølgelig fordeles paa mindst to Rigsdags-samlinger, og af flere Grunde maatte man da gaa den Vej først at søge Forsikringslovgivningen revideret for til næste Aar at søge forelagt en samlet Forsørgelseslov,